
DE AUW
KLAUW-TRILOGIE

Het verhaal van Auw Klauw en de Boegiewiggle

Een wonderlijk avontuur van Giullo, Poppie en een handje met een eigen wil.

EEN VERHAAL UIT ANGSTLAND-FEARTOPIA

Een lange werkdag

Het begon allemaal op een uitputtende lange werkdag. Giullo kwam gebroken thuis, net zoals pappa of mamma soms thuiskomt.

Toen hij de deur opende, zag hij een boegiebouter in zijn huis toveren. De woonkamer lag overhoop en overal zat roze spul, alsof er een suikerspin was ontploft.

De boegiebouter lachte heel gemeen en verdween als een rookwolk.

De geboorte van Poppie

De roze suikerspin piepte en wiebelde door de gang. Bij elke wiebel werd hij groter en groter, totdat er een vliegend wezen met lieve oogjes ontstond.

Giullo wist niet wat hij zag. Maar het wezen zag er zo knuffelig uit dat hij haar meteen accepteerde.

“Jij heet Poppie,” zei Giullo. “Omdat je een echt poppie bent.”

De grootste maatjes

Poppie was lief en knuffelig, net als een poes. Ze spinde als een suikerspinwezen en wilde niet meer van Giullo’s zijde wijken.

Al na een paar minuten waren ze de grootste maatjes. Alleen kon Poppie niet tegen harde geluiden.

Als ze iets hards hoorde, begon ze gigantisch te grommen. En als ze niet mocht knuffelen, was het helemaal foute boel.

Veertig Poppies!

Toen Giullo na een lange dag even rust wilde, vermenigvuldigde Poppie zich. Eén Poppie werd tien Poppies, en tien werden er veertig!

Alle veertig wilden knuffelen. Ze wiebelden over de grond en werden door het roze pluis steeds groter.

Giullo keek om zich heen. “Waar ben ik aan begonnen?”

Oeps… te veel lawaai

Giullo werd schreeuwend gek van alle aandacht na zijn zware werkdag.

“Hou op! Hou op! Hou in hemelsnaam op met knuffelen!”

Maar harde geluiden maakten de Poppies boos. Veertig kleine grommetjes werden één groot gegrom. Hun lieve mondjes kregen reusachtige tanden.

Giullo sloeg de Poppies van zich af en lette daardoor niet op wat er met zijn hand gebeurde.

Handje loopt weg

Toen de Poppies plotseling weer rustig waren, zag Giullo iets vreemds.

Zijn hand liep door de woonkamer! Ze huppelde naar de gang alsof ze haast had.

Giullo voelde aan zijn arm en keek nog eens goed. Het was echt zijn eigen hand.

“Wat is er met jou gebeurd?”

Een wilde achtervolging

“Heey, kom terug jij! Hier komen, doerak!” riep Giullo.

Maar zijn hand had een eigen leven. Ze klom in bomen, zwom door water en was hem steeds te slim af.

Uiteindelijk rende ze midden door een mensenmassa de stad in. Giullo zwaaide met zijn stompje.

“Handje, handje, kom nou!”

Waar was handje?

Giullo was zijn hand letterlijk kwijt. Beduusd keek hij om zich heen.

Toen hoorde hij een gil. Achter hem zat handje boven op de hoed van een vrouw. De vrouw probeerde haar weg te slaan, maar handje bleef gewoon zitten.

“Handje, hou op! Ben je nou helemaal gek geworden?”

Handje sprong van de hoed af.

Auw Klauw

Nu zag Giullo het pas goed. Handje was veranderd in een groenachtige zombiehand.

Een hand die kon klimmen, zwemmen, rennen én vrouwen met hoeden pesten.

Handje tekende lichtgevende figuren in de lucht. Giullo keek aandachtig.

“Kun jij mij verstaan?”

Handje knikte ja.

De deur naar het heelal

Handje tekende verder. In de lucht verscheen een voordeur.

Handje stapte erdoorheen. De deur begon al te knipperen, dus Giullo rende zo snel hij kon en sprong er nog net achteraan.

Aan de andere kant vloog handje door het heelal. Voor Giullo het wist zaten ze samen in een ruimteschip, met handje achter het roer.

Een ruimte-piratenschip

Van buiten leek het schip op een piratenschip. Vanbinnen zat het vol met knopjes, lampjes en vreemde snufjes.

Giullo drukte natuurlijk overal op. Handje werd daar niet vrolijk van en tekende een touw in de lucht.

Voor hij het wist zat Giullo vastgebonden aan de stoel naast het roer.

Een vreemde planeet

De planeten schoten voorbij. Plotseling stopte het schip met een grote plof en viel het in een magische zee.

Op de oever liepen dinosaurussen met gespleten tongen. In het water zwommen zeemonsters die gelukkig nieuwsgierig en vriendelijk waren.

Handje pakte het touw en zwom met Giullo naar de kant.

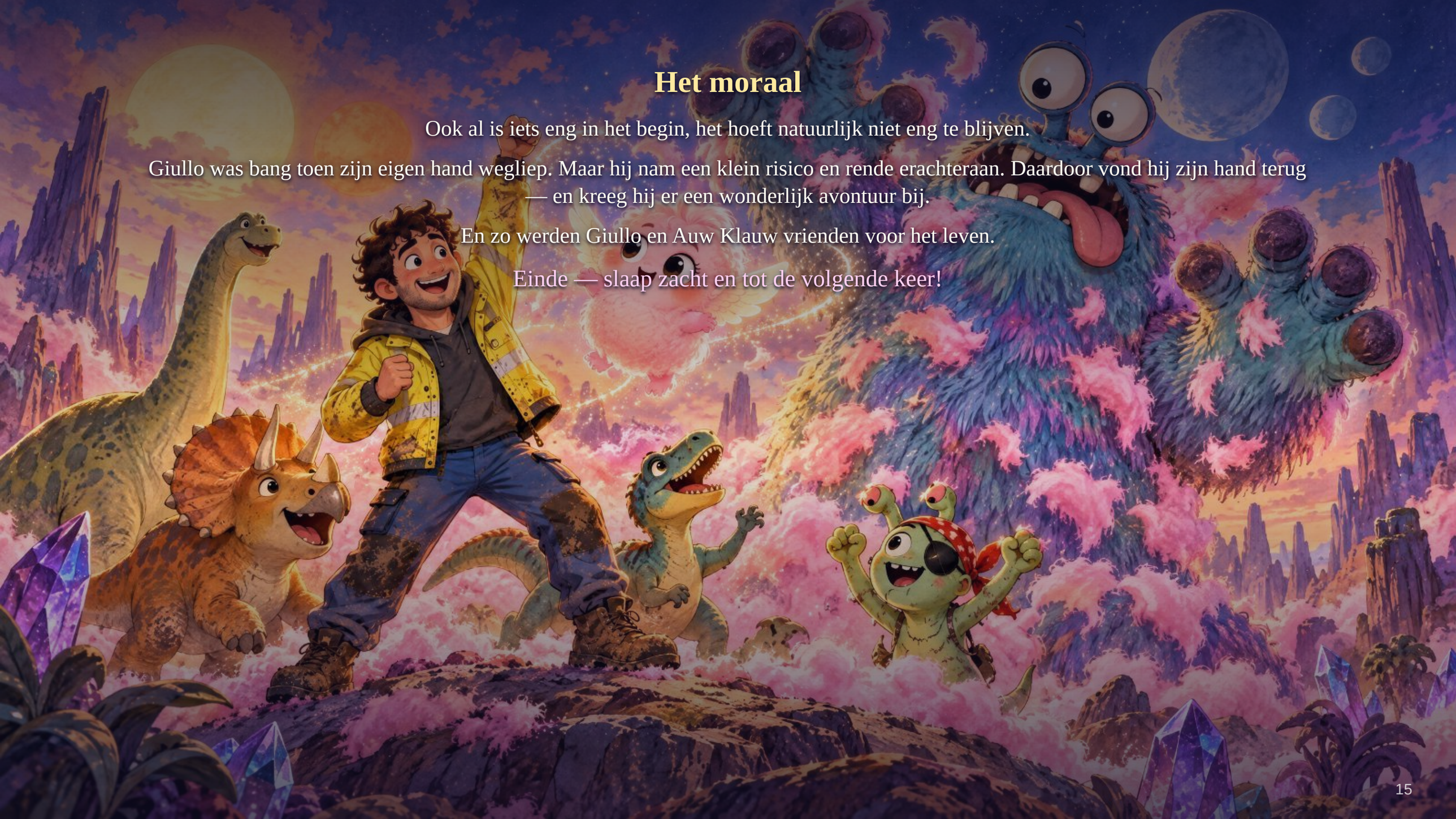
Welkom in Angstland-Feartopia

Voordat Giullo iets kon vragen, toverde handje een oude zweetsok in zijn mond.

Daarna trok handje hem over het strand, langs palmbomen en kokosnoten, naar een reusachtig ziekenhuis.

Binnen zaten dinosaurussen, zeemeerminnen, weerwolven, vampiers, geesten en kabouters.

“Auw Klauw, welkom in Angstland-Feartopia,” zei de medewerker.

Het moraal

Ook al is iets eng in het begin, het hoeft natuurlijk niet eng te blijven.

Giullo was bang toen zijn eigen hand wegliep. Maar hij nam een klein risico en rende erachteraan. Daardoor vond hij zijn hand terug — en kreeg hij er een wonderlijk avontuur bij.

En zo werden Giullo en Auw Klauw vrienden voor het leven.

Einde — slaap zacht en tot de volgende keer!

EEN NIEUW AVONTUUR OP UB/09

De wraak van Auw Klauw!

Giullo, Handje en de Boegieboe

Een spannend, grappig en magisch prentenboek

HOOFDSTUK 1

Welkom op UB/09

Giullo en Auw Klauw landen op een vreemde planeet met drie manen en twee zonnen.

De beermensen lopen er lusteloos rond. Hun levenslust dragen ze letterlijk onder hun arm.

“Wat is hier gebeurd?” vraagt Giullo. Maar Auw Klauw wijst alweer verder.

De brug die verdween

Auw Klauw rent door de struiken en zwemt dwars door de rivier.

Giullo blijft aan de kant staan. Dan zwaait Handje met zijn vingers.

Poef! Uit het niets verschijnt er een brug.

“Meen je dit nou, Handje?”

Stap voor stap

Giullo loopt over de brug. Bij iedere stap verdwijnt er een stukje achter hem.

Net als hij de overkant bereikt, is de brug helemaal weg.

“Oké,” zucht Giullo. “Wijs jij de weg maar.”

Maar Auw Klauw begint te springen, te tollen en… verdwijnt!

Een stortbui vol verrassingen

Giullo roept zo hard hij kan. Meteen bindt de lucht hem vast met een natte zweetsok.

Daarna begint het te regenen. Niet zachtjes, maar met bakken tegelijk!

Stenen, dakpannen, lepels en vorken vallen om hem heen.

En ergens klinkt een warme, onbekende lach…

Handje komt terug

Plots wordt Giullo door de plassen gesleurd.

Aan het einde van de modderige glijbaan staat Auw Klauw. Hij maakt Giullo los en trekt de sok uit zijn mond.

“Ben jij nou helemaal gek geworden, Handje?”

Auw Klauw zwaait: ik was het niet!

Het spook op het scherm

Auw Klauw tekent een scherm in de lucht.

Daarop verschijnt een spook met een hoed en schoenen.
Hij laat overal vreemde dingen gebeuren.

Dan stijgt het water rond Giullo’s voeten.

“Dat spook… doet híj dit?”

De afvoerput van UB/09

Het water stijgt tot aan Giullo’s knieën. Dan vallen er een aambeeld en grafstenen uit de lucht.

BOEM! De grond scheurt open.

Giullo, Handje en al het water worden naar beneden gezogen.

“LUBLUBLUBLUBLUBLUB!”

Boegieboe!

In een verlichte grot vindt Giullo Auw Klauw terug.

Dan klinkt er een dreunende stem:

“BOEGIEBOE, BOOOOEEEE!”

De grot begint te schudden. Handje wordt rood, boos en eng.

“Handje, alsjeblieft… je maakt me bang!”

HOOFDSTUK 2

De grote pestkop

Boegieboe boutert de stad kapot. Gebouwen vallen om en het spook lacht.

Giullo en Auw Klauw kijken elkaar aan.

Deze woedende tovenaar moet worden gestopt!

Maar hoe vang je een spook dat alles kan bouteren?

De glazen kist

Auw Klauw bedenkt een slim plan.

Hij maakt een portaal, gooit een lasso en trekt Boegieboe naar een glazen kist.

Een aambeeld valt naar beneden.

Boegieboe wordt plat als een pannenkoek en zit gevangen!

Wie is Kees?

In de glazen kist verandert Boegieboe in een kleine jongen.

“Ik heet Kees,” fluistert hij. “Het alziende oog heeft mij veroordeeld om altijd Boegieboe te zijn.”

Giullo kijkt hem aan. Misschien is Kees niet alleen maar gemeen.

De laatste bouter

Kees probeert het opnieuw. Boegieboe verschijnt weer en breekt bijna vrij.

Auw Klauw gebruikt een lasso met prikkeldraad, een anker en een aambeeld.

Samen duwen Giullo en Handje de Boegieboe naar de gloeiende kern van de planeet.

“BOEGIEBOE, BOOOOEEEE!”

Helden van UB/09

De beermensen juichen. Giullo en Auw Klauw krijgen een medaille.

Dan valt er een klein demoontje uit de lucht: Diabolico.

“De volgende opdracht wacht,” zegt hij. “Het alziende oog is blind geworden.”

De grootste reis moet nog beginnen.

HET MORAAL

Zelfs de engste boosheid heeft een zwakke plek

Boegieboe dacht alleen aan pijn en verwoesting. Auw Klauw dacht aan helpen.

Daarom was Handje slimmer en sterker.

Hoe boos of eng iemand ook is: zelfs hij of zij is te stoppen.

Einde van deel twee — maar het avontuur gaat verder…

Het oog des doems

Een nieuw avontuur van Tomas en zijn wonderlijke vrienden

Op een avond
zag Tomas een gouden oog boven de sterren verschijnen.
Het keek recht naar Angstland-Feartopia.

Maar het oog was niet blij.

Een klein boegieboutertje prikte erin met een veertje.
Daardoor moest de vulkaan heel hard proberen om niet te niezen!

Een vreemd portaal

bracht Tomas naar UB/09.
Daar liepen gele beermensen rond met hun ziel onder hun arm.

Toen viel er een lach uit de lucht.

Plons! Uit het lachsap groeide een piepklein rood demonnetje.
Tomas moest er alleen maar om lachen.

Daar kwam Auw Klauw!

Zijn zombiehand vloog door de lucht en liet de staarten van de monsters vrolijk poppen.
Pop, pop, popperdepop!

Diabolico werd boos.

Hij riep een donderstorm op.

Maar Tomas bleef rustig en sprong precies tussen de bliksemschichten door.

Auw Klauw liet een magisch scherm zien.

Het oog had goede boemensen oneerlijk weggestuurd.
“Wij moeten het oog helpen,” zei hij.

Met een knip van Diabolico’s vingers

vlogen ze naar Angstland-Feartopia.
Daar was alles stil, donker en een beetje verdrietig.

Toch maakten ze een plan.

Tomas zou vooropgaan. Auw Klauws hand zou helpen.
Zelfs Diabolico besloot mee te doen.

Tomas liep door een leger monsters.

Op zijn schouder zat de groene zombiehand als een piepkleine kapitein.
Voor hen stond de slapende vulkaan.

Tomas gooide de hand op een dinosaurus.

De hand toverde teugels en stuurde het grote beest de vulkaan op.
Samen kwamen ze steeds hoger.

Boven in het oog zat de boosdoener.

De boegiebouter prikte maar door.
De zombiehand pakte het veertje af — en toen begonnen de tranen te rollen.

Gouden tranen vielen in de vulkaan.

De lava werd rustig en veranderde in glanzend kristal.
Het oog kon eindelijk weer eerlijk kijken.

Angstland-Feartopia bloeide opnieuw.

Iedereen kwam terug, de club ging weer open en zelfs Diabolico mocht meedoen.
Tomas glimlachte: dapper zijn is sterker dan bang zijn.